

ΤΑ ΠΕΡΙΑΠΤΑ.

(Συνέχεια. Ἴδε φυλλάδ. ΡΑΣΤ.)

—ο—

— Φρεδερίκε! . . . Φρεδερίκε!

— Στάσου Ἀμαλία, μὴ μὲ διακόπτῃς. Μόνος ὁ φόβος σὲ παρακινεῖ νὰ μὲ παρακαλῆς, ἢ αἰσθάνεσαι καὶ μετάνοιαν; Τὸ δακτυλίδιον τοῦτο, τὸ δακτυλίδιον, ἀθλία, δὲν σ' ἐνθυμίζει ἐκεῖνον τὸν ὁποῖον ἐπρόδωκες, τὸν ὁποῖον ἐπώλησες, τοῦ ὁποῖου ἐξώ-
τωσες τὴν τιμὴν καὶ τὴν ζωὴν καὶ ἐπιες τὸ αἷμα χάριν ἑνὸς ἀτίμου!

— ὦ! λυπήσου με! σέ . . .

— Στάσου ἀκόμη! τὸ κλειδίον τοῦτο τὸ ὁποῖον μὲ ἔδωκες, δὲν ἐχρησίμευεν εἰς τὸν Λουδόλφον, τὸν κακούργον αὐτὸν, διὰ νὰ εἴχεται νὰ σ' εὐρίσκη; Καὶ σὺ ἐμύλωνες τὸ παλάτιον τοῦτο τὸ ὁποῖον σὲ φιλοξενεῖ βασιλοπρεπῶς, ἐπρόδιδες τὴν εὐγενῆ ἐμπιστοσύνην τοῦ ἡγεμόνος ὁ ὁποῖος σὲ τιμᾷ μὲ τὴν ἀγάπην του! Ἀχάριστε! ἀπιστε! . . . καὶ ὄλ' αὐτὰ χάριν ἑνὸς κακούργου!

— Φρεδερίκε, λυπήσου με, σὲ παρακαλῶ! . . . Θέλεις νὰ μὲ ἰδῆς γονατισμένην ἐμπροσθέν σου; Εἰς τὸ ὄνομα τοῦ Θεοῦ, μὴ μὲ ἀρνηθῆς;

— Ναὶ θέλω νὰ σὲ ἰδῶ γονατισμένην ἐμπροσθέν μου, σὲ ἢ ὁποῖα ἐνόμισες ὅτι θὰ διαδεχθῶ τὸν Λουδόλφον, ὅτι θὰ προδώσω τὸν ἡγεμόνα ὁ ὁποῖος ἔνευσε νὰ μὲ ὀνομάσῃ φίλον του, διὰ νὰ εὐχαριστήσω τὰ πάθη σου . . . Ἀμαλία, ζήτητέ με συγχώρησιν διότι ἐτόλμησες νὰ μὲ νομίσης ἄξιον ταύτης κακοηθείας!

— Ἔστω, σὲ ζητῶ συγχώρησιν, σὲ ζητῶ μωριακίς! Τί ἄλλο θέλεις, Θεέ μου!

— Ναὶ, θέλω καὶ ἄλλο. Ἀκουσέ με μὲ προσοχήν. Ἐπραξες πολλὰ ἐγκλήματα! Ἐπρόδωκες τὸν πρῶτόν σου σύζυγον, ἐφόνευσες τὸν ἀθῶον, ἠπάτησες τὸν εὐεργέτην σου . . . Ὅλα τὰ ἠξεύρω καὶ ἔχω εἰς χεῖρας τὰς ἀποδείξεις. Ἐπρεπε νὰ σὲ τιμωρήσω! . . . Μὴν τρέμῃς· ἀκουσε. Εἶται ἀκόμη ὡραία, καὶ ἐλκύεις ὡς ἄγγελος. Ὁ δούξ σὲ ἀγαπᾷ, διότι δὲν σὲ γνωρίζει ἠπατήθη ἠπατήθη καὶ πιστεύει ὅτι εἶσαι ὁποῖα φαίνεσαι. Συνεῖθησε νὰ σὲ ἐλέπη καθ' ἡμέραν καὶ τὴν συνήθειαν αὐτὴν τίποτε ἴσως δὲν εἶναι ἱκανὸν νὰ ἀναπληρώσῃ. Ὅθεν ἂν σὲ φανερώσω, ἂν προκαλέσω τὴν τιμωρίαν σου, θὰ τὸν λυπήσω εἰς ἄκρον . . . Δὲν τολμᾷ λοιπὸν νὰ τὸ κάμω. Καὶ τὸν Λουδόλφον αὐτὸν ὅταν ἀπεφάσινα νὰ κτυπήσω ἐδί-
σταζα. Δὲν θέλω ἄρα νὰ τὸν προξενήσω σήμερον μεγαλητέραν λύπην. Ἄς σ' ἀγαπᾷ λοιπὸν πάντοτε χωρὶς νὰ σὲ γνωρίζῃ, ἀλλὰ καὶ σὺ ἀγαπᾷ τον ὅπως ἀξίζει νὰ ἀγαπᾷται. Μὴ λησμονῆς δὲ ὅτι θὰ εἶμαι πάντοτε ἑτοιμος νὰ σὲ καταστρέψω. Σὲ βλέπω τρέμοντας καὶ κλαίοντας! Δὲν θέλω πλέον νὰ σὲ φοβίζω. Σὲ παρακαλῶ λοιπὸν καὶ ἐγώ . . . Μετανοεῖς βέ-

βαια, Ἀμαλία! Δός με τὴν ὑπόσχεσιν νὰ ἐπανορθώσῃς τὸ παρελθὸν καὶ νὰ κατορθώσῃς ὥστε, βλέπων τὴν εὐτυχίαν τοῦ δουκὸς καὶ σοῦ, νὰ συγγαίρω ἐμαυτὸν διὰ τὴν πράξιν μου, καὶ νὰ ἀπολαμβάνω τὴν φιλίαν σου ὡς ἐγγύησιν τῆς μετανοίας σου καὶ τῆς λήθης τοῦ τρουπεροῦ παρελθόντος, τοῦ ὁποῖου ἡ φορικτὴ εἰκὼν θὰ εἶται ἐνώ ἐμπροσθέν σου.

— Φρεδερίκε! Φρεδερίκε! ἐψυθύριζεν ἀσπαιρουσα ἡ Ἀμαλία γονυκλιτεῖ· εἶσαι ὁ σωτῆρ μου! σέ ὀμνύω . . .

Ἐν τῷ μεταξύ τούτῳ ἠκούσθη ἡχος φωνῆς, καὶ ἀνοιχθείσης μετὰ πατάγου τῆς θύρας, εἰσῆλθεν ὁ δούξ.

— Εἰς μάτην! ἀνέκραξε βροντώδης τες φωνή· φθάνει πλέον, κυρία.

Ἡ δὲ Ἀμαλία ἀφείσα κραυγὴν φοικώδη ἔμεινε κάτωχρος, ἀκίνητος καὶ ἀπολίθωμένη ὡς εἰδῶλον.

— Κυρία, ἐπανελάθειν ὁ δούξ μετὰ πραότητος, δὲν εἶσθε ἀξία οὔτε νὰ ὀργισθῶ ἐναντίον σας οὔτε νὰ λυπηθῶ· φύγετε ἀμέσως ἀπ' ἐδῶ. Ἡ ἄμαξα σὰς περιμένει, ἐκθάλετέ την.

Καὶ εὐθὺς δύο γυναῖκες εἰσελθούσαι ἐσήκωσαν τὴν γονυπετὴ καὶ ἀκίνητον Ἀμαλίαν, καὶ τὴν ἔφεραν ἔξω χωρὶς κἂν νὰ κατορθώσῃ νὰ προσφέρῃ λέξιν. Ὁ δὲ ἡγεμὼν ἔμεινε μόνος μετὰ τοῦ Φρεδερίκου, καὶ δύο ὑπηρέται, κρατοῦντες λαμπάδας ἴστατο παρὰ τὴν θύραν.

Καὶ ὁ μὲν δούξ προχωρήσας ὀλίγον πρὸς αὐτὸν τὸν παρετήρει ἀπὸ κεφαλῆς μέχρι ποδῶν· ἐκεῖνος δὲ ἴστατο ἀκίνητος, καὶ ὡχρὸς, ἀλλ' ἀτάραχος.

— Κ. Νεύβεργ, εἶπεν ἐπὶ τέλους ὁ ἡγεμὼν ὁμολογῶ ὅτι ἐρχόμενος ἐνταῦθα, δὲν ἐπερίμενα τὴν σωπὴν αὐτὴν. Σὺ . . . σὺ ὅστις . . . Βεβαία δὲν τὴν ἐπερίμενα.

— Ὑψηλότατε, ἀνεκρίθη ὁ Φρεδερίκος τὴν φωνὴν ἔχων ἠλλοιωμένην ἀλλ' εὐσταθῆ· ἴσως φαίνεται δύσκολον νὰ δικαιολογηθῶ . . . Κατὰ τὰ φαινόμενα ἔχω ἀδίκον . . . ἀλλὰ . . .

— Νὰ δικαιολογηθῆς! ἀνέκραξεν ὁ δούξ· ἀλλ' ἐγώ, φίλε μου, τὰ ἤκουσα ὅλα!

Καὶ προχωρήσας ἔπεισε πρὸς αὐτὸν τὰς χεῖρας· οὗτος δὲ, ἐμβαλὼς, ἔξω σχεδὸν φρενῶν, ἠτέλησε νὰ τὰς ἀσπασθῆ ἀλλ' ἡ νέα αὐτὴ συγκίνησις ὑπῆρξε ζωηροτάτη. Ὅθεν ἠθάνθη τὸ αἷμά του παγῶσαν, τὴν κεφαλὴν του σκοτισθείσαν, καὶ ἔπεσε.

— Θεέ μου! ἀνεφώνησεν ὁ δούξ δραμῶν πρὸς αὐτόν. Φρεδερίκε . . . Ἐλειποθύμητε . . . Βοήθεια! γρήγορα, βοήθεια!

— Ὑψηλότατε! ἐβέλλισεν ὁ Φρεδερίκος· ὁποῖα ἀγαθότης, δὲν εἶναι τίποτε! . . . ἤθελα νὰ σὰς εὐχαριστήσω . . .

— Σὺ, φίλε μου, ὁ ὁποῖος πρὸ ὀλίγου συνηγόρεις τόσον εὐγλώττως διὰ τὴν ἡσυχίαν καὶ εὐτυχίαν μου! Ἐγὼ ἐξ ἐναντίας πρέπει νὰ σ' εὐχαριστήσω.

(Ἔπιται συνέχισμα).

—ο—